

θεικόν ὄξυ, τὰ ἐγχειρίδια, οἱ διαξιφισμοὶ ἀπήρεσκον αὐτῷ.

Δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ ἐν τῇ ὑδρογείῳ ὃν καλοκάγαθότερον καὶ ἀβλαβέστερον τοῦ Ραβού.

Ἡ ἐφευρέσις του λοιπὸν τὸν ἐνέπλησε χαρᾶς.

Θὰ ἐβύθιζεν εἰς πένθος τὸν εὐτυχῇ ἐραστὴν τῆς συζύγου του ἀσφαλέστερον παντὸς ἀγρίου μέσου, τέλος δὲ μετὰ τὸ ἄθλον τοῦτο ὁ διαπράξας αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε νὰ δώσῃ λόγον εἰμὴ εἰς τὴν συνειδήσιν του μόνον. Τίς οἶδε δὲ ἡ ὀδύνη τῆς Γερμανῆς εἰς ποίας ἀποφάσεις θὰ ἤγεν αὐτήν, ὣν ὁ Ραβού θὰ ἐπωφελεῖτο, αὐτὸς ὁ ἐγκαταληφθεὶς σύζυγος, ὁ καταφρονηθεὶς, ἴσως δὲ καὶ λησμονηθεὶς.

Ἐπρόκειτο μόνον νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Ὁ Ραβού ἐπήδησε τῆς κλίνης του μετ' ἐλαφρότητος πτηνοῦ καὶ διὰ νὰ διεγείρῃ τὸν νοῦν του, ἐβύθισε τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ λεκάνῃ τῇ πλήρει ὕδατος.

Ἐνεδύθη βραδέως, ὅτε δὲ ἤρξατο ἡ κίνησις ἐν τῇ πόλει ἐφόρεσε τὸ πηλιδίον του ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κρηνίου του, ἔλαβε τὴν ῥάβδον του καὶ ἐξῆλθεν εὐχαρὶς.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Πλησιάσας ὁ Σανζάκ τοὺς συντρόφους αὐτοῦ :

— Δὲν ἀνχωρῶ μαζὶ σας, τοῖς εἶπεν.

Ἐκεῖνοι προσέβλεψαν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Καὶ ὅμως ἐφαίνεσθε βιαστικὸς νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Παρισίους, εἶπεν ὁ Δελιβρών.

— Πρὸ ὀλίγου δὲ ἀνεθεματίζετε τὴν ἀμαξοστοιχίαν, διότι ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ, προσέθηκεν ὁ Σαρμέλ.

Ὁ ὑποκόμης ἀπεκρίθη μειδιῶν.

— Ἐγὼ φίλον μένοντα ἐν Βάρη, καὶ ἐνεθυμήθην ὅτι τῷ ὑπεσχέθην νὰ μείνω εἰς τὴν οἰκίαν του τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω δὲν ἔχομεν ν' ἀντείπωμεν.

Μετὰ μικρὸν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆλθεν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὑπαλλήλου προσεκάλεσε τοὺς ἐπιβάτας. Ὁ κ. Σανζάκ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς νέους, οἵτινες ἀπεχωρίσθησαν αὐτοῦ λέγοντες :

— Καλὴν ἐντάμωσιν !

Μετὰ λεπτὸν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐνεφανίσθη. Ὁ ὑποκόμης ἀνέμενεν αὐτόν.

— Κἀποῖον βεβαίως ἐφέρατε εἰς τὸν σταθμὸν ; τῷ εἶπεν.

— Ναί, κύριε, ἕνα ταξειδιώτην, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἀπεκρίθη ὁ ἀμαξηλάτης.

— Καὶ θὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ;

— Θὰ φάγω πρὶν κομμάτι ψωμί.

— Ἐξαιρετὸν νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πείνη τις, ὅταν πεινᾷ καὶ διψᾷ.

— Δὲν ἔβαλα ἀκόμα στὸ στόμα τίποτε.

— ὦ ! τότε βεβαίως θὰ ἔχει ἀνάγκη νὰ λάβῃς δυνάμεις. Ποῦ μένεis ;

— Εἰς τὸ Λογκιγιόν.

— Γνωρίζεις τὸ Σιρκούρ ;

— Βέβαια, κύριε.

— Πόσον εἶναι μακρὰν τὸ Σιρκούρ ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν ;

— Σχεδὸν δύο λεύγας.

— Καλὰ, θέλεις τώρα νὰ μὲ πάρῃς μαζὶ σου ἕως τὸ Λογκιγιόν, νὰ μὲ ἀφήσῃς ὅμως ὅσον τὸ δυνατόν πλασίον τοῦ Σιρκούρ ;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ.

— Ἐννοεῖται ὅτι θὰ σὲ πληρώσω.

— ὦ ! τὸ ἐννοῶ πολὺ καλὰ.

Ὁ ὑποκόμης ἔθηκε τὸν μάρσιπόν του, τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ πήραν καὶ τὸ ὄπλον ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην, εἰμπαρεῖς νὰ προγευματίσῃς, ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω ἕως ὅτου καπνίσω τὸ σιγάρον μου.

Ὁ ἀμαξηλάτης εἰσῆλθεν εἰς ξενοδοχεῖον ἵνα προγευματίσῃ, ἐνῶ ὁ ἵππος του ἔτρωγεν ἐπ' ἴσῃς.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνεχώρησαν. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐφαίνετο εὐθυμὸς, ἐκρότει τὸ μαστίγιον αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα, ἦδε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ διέκοπτεν ἐκάστοτε τὰ ἄσκηματα αὐτοῦ ὅπως χαριεντισθῇ μετὰ τοῦ ἵππου αὐτοῦ.

— Χοῦ, Βιβί, μὴ μ' ἀκούεις ποῦ τραγουδῶ, τράβα γρήγορα διὰ νὰ φθάσωμεν ἔνωρις καὶ θὰ σοῦ δώσω πολὺ πολὺ ἄχυρο. Χοῦ, Βιβί, κάμε γρήγορα, ἔλα νὰ δὲ ἰδῶ.

Ὁ ἀμαξηλάτης ἦτο προφανῶς εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ φιλοδωρήματος, ὅπερ ἔλαβε καὶ καταγοητευμένος ὅτι ὠδήγει καὶ δεύτερον ταξειδιώτην, εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ· κ' ἔπειτα εἰς τὴν εὐθυμίαν αὐτοῦ συνετέλεσε καὶ μία φιάλη οἴνου παλαιοῦ, τὸν ὁποῖον ἔπιεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ.

— Τὸ Βιβί εἶναι καλὸ ἄλογο, κύριε, ἐπανάλαβε στρέψας κατὰ τὸ ἡμισυ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ταξειδιώτην· πολὺ ἐπαινοῦν τὰ ἀκριβᾶ ἄλογα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιόν μου ἀξίζει τόσο μάλαμα ὅσον βάρος ἔχει.

— Βλέπω ὅτι πολὺ ἀγαπᾷς τὸ ἄλογόν σου, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σανζάκ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἀπήρεσκε συνομιλία μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Ναί, κύριε, ἀγαπῶ τὸ Βιβί, διότι τὸ ἀνέθρεψα ἀπὸ μικρὸ. Εἶναι δέκα χρονῶν, καὶ ὅμως δὲν τὸ πιστεύουν. Εὐχαρίστως κάμνει καθε ἡμέραν δρόμον τριαντα λεύγας, χωρὶς νὰ σκοντάψῃ. Ποτέ δὲν τὸ ἐκτύπησα· νὰ τὸ κτυπήσω, ἂ ! δὲν θὰ μοῦ τὸ ἐσυγχαροῦσε ποτέ. Ἐνα μόνον ἐλάττωμα ἔχει, ὅτι εἶνε περίεργο, καὶ ἔχει φιλὸ αὐτί, γιὰ ἰδιότητά πῶς ἀκούει ποῦ σὰς ὁμιλῶ καὶ πῶς γυρνᾷ τὸ κεφάλι του διὰ ν' ἀκούσῃ ὅ,τι σὰς λέγω. Τί ζῶν, τί ζῶν ! μόνον ἡ ὁμιλία τοῦ λείπει.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ γελάσῃ.

— Βιβί, ὅ,τι λέγω εἰς τὸν κύριον δὲν

εἶναι διὰ σέ, ἔλα, κάμε γρήγορα, θὰ σοῦ δώσω καὶ δύο φούχταις κριθάρι.

Καὶ τὸ μαστίγιον ἐκρότει εἰς τὸν ἀέρα.

Ὁ ἵππος, ὑπακούων εἰς τὸν ὀδηγὸν αὐτοῦ, ἐβάδιζε τακτικῶς.

— Πηγαίνειis πολλαὶς φοραὶς ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σανζάκ.

Ὅταν παρουσιασθῇ εὐκαιρία.

— Νομίζω ὅτι εἶδα εἰς τὸν σταθμὸν, ὅταν ἐφθασέν ἡ ἀμαξοστοιχία, τὸν ταξειδιώτην, τὸν ὁποῖον ἐφερες σήμερον τὸ πρῶν.

— Εἶναι δυνατόν.

— Δὲν εἶναι ὁ κύριος ἐκεῖνος ὁ ἡλικιωμένος κᾶπως, μὲ μακρὰ ἄσπρα γένεια ;

— Ἐκεῖνος εἶναι.

— Κατοικεῖ βέβαια εἰς τὸ Λογκιγιόν.

— Ὅχι, κύριε. Ἀπὸ τὸ Λογκιγιόν ἡ κατοικία του εἶναι μακρὰν περισσότερον ἀπὸ μίαν λεύγαν καὶ πηγαίνει κάnevς ἀπὸ ἀθλίους δρόμους.

— ὦ ! ὦ ! ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχω τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίες, διενεχθή ὁ ὑποκόμης.

Καὶ ἐπανάλαβε δυνατῇ τῇ φωνῇ.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ χωρίον ὅπου κατοικεῖ ;

— Δὲν εἶναι χωρίον.

— Ἄ !

— Κατοικεῖ εἰς ἕνα μοναχικὸ ὀπίτι ἔξω εἰς τὴν Κορδελιέρην, τὸ σπίτι αὐτὸ τὸ λέγουν «Οἰκία τοῦ Διαβόλου».

Ὁ ὑποκόμης ἀνετινάχθη καὶ ἀπήστραψε τὸ βλέμμα του.

— Νομίζω ὅτι γνωρίζω τὴν Κορδελιέρην, ὑπέλαβεν.

— Ἀπὸ τὰ μέρη μας εἴθε, κύριε ;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔχω φίλους. Γιά νὰ σὲ πῶ, ἡ κατοικία τὴν ὁποίαν εἶπες Κορδελιέρην δὲν εἶναι πρὸς τὸ Σαρπινέλ ;

— Εἴκοσι λεπτά μακρὰ.

— Τότε δὲν ἀπατῶμαι, γνωρίζω τὴν Κορδελιέρην.

— Ἐμβήκατε ἐκεῖ ;

— Ὅχι.

— Αὐτὸ θὰ μ' ἐξέπληττε.

— Διὰ τί ;

— Διότι κάnevς δὲν ἐμβαίνει ποτέ.

— Μπᾶ !

— Αὐτὸ ποῦ σὰς λέγω.

— Σὰς πιστεύω τέλος, ἀλλὰ διὰ τί λέγουν τὴν Κορδελιέρην καὶ Οἰκίαν τοῦ Διαβόλου ;

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἤξεύρω τίποτε, κύριε.

— Τέλος πάντων ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ ταξειδιώτης, τὸν ὁποῖον ἐφέρατε τὸ πρῶν ;

— Ναί.

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἐλα δᾶ !

— Οὐδὲ ὁ κύριός μου ξεῦρει τὸ ὄνομά του, καὶ εἰς τὸ Σαρπινέλ ἀκόμη δὲν θὰ ἡμπορέσουν νὰ σὰς εἰποῦν πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ εἰς τὴν Κορδελιέρην.

— Πολὺ παράδοξον.

— Ἀλήθεια, κύριε, ἀλλ' ἔτσι εἶναι. Τέσσαρες ἢ πέντε φοραὶς τὸ ἔτος ὁ κύριος

αὐτὸς γράφει νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Κορδελιέρην νὰ τὸν πάρουν.

— Καὶ δὲν ὑπογράφει λοιπὸν τὰς ἐπιστολάς του ;

— Ποτέ. Ἐπειδὴ καλοπληρῶνει καὶ ἡ τιμὴ εἶναι ξεκομμένη, εἴκοσι φράγκα διὰ νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ εἴκοσι διὰ νὰ τὸν φέρουν πίσω εἰς τὴν Κορδελιέρην—μένουν πάντοτε πιστοὶ εἰς τὰς διαταγὰς του.

— Ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τοὺς Παρισίους, σὺ θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν σταθμὸν νὰ τὸν πάρῃς ;

— Ἐλαβα αὐτὰς τὰς διαταγὰς· θὰ ἐπιστρέψῃ ἔπειτα ἀπὸ τέσσαρας ἡμέρας καὶ εἰς τὴν ὀρισμένην ὥραν θὰ τὸν περιμένω.

— Εἶναι πλούσιος ;

— Λέγουν, τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἐξοδεύει ὡς πρίγκηψ.

— Δὲν θὰ κατοικῇ μόνος εἰς τὴν Κορδελιέρην, καὶ ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος, θὰ ἔχῃ ὑπηρετάς.

— Ἐνα μόνον πρόσωπον ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, μίαν γυναῖκα σαράντα ἢ πενήντα χρόνων, ἡ ὁποία εἶναι βωδὴ.

— Βωδὴ ;

— Ναί.

— Τότε ὁ κύριός της εἶναι βέβαιος περὶ τῆς ἐχεμυθίας της. Εἶναι νυμφευμένος ;

— Ὡς πρὸς αὐτό, κύριε, δὲν γνωρίζει κανεὶς τίποτε, ἤκουσα ὅμως νὰ λέγουν ὅτι εἰς τὴν Κορδελιέρην ὑπάρχει καὶ ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπει κανεὶς ποτέ.

— Νὰ τὰ καὶ ἡ τρίτη αὐτὴ γυναῖκα εἶναι σύζυγός του ἢ ἐρωμένη.

— Ἡ κόρη του, κύριε.

— Σωστά, καὶ ἔχεις ἴσως καὶ δίκαιον. Ὅπωςδήποτε, ἡ ζωὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ἤξευρε τὸ ὄνομα, μοὶ φαίνεται κάπως μυστηριώδης.

— Ἔτσι νομίζει ὅλος ὁ κόσμος.

— Τέλος πάντων ὁ καθεὶς δικαιούται νὰ ζῇ ὅπως θέλει, καὶ διόλου δὲν φροντίζω διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Ἐάν σοι ἔκαμα μερικὰς ἐρωτήσεις διὰ τὸν κύριον αὐτόν, τὸ ἔκαμα διὰ νὰ ἔχω μὲν ὁμιλίαν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, στὸ δρόμο εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὁμιλῇ ὀλίγον, καθόσον ἔτσι περνᾷ ἡ ὥρα καὶ δὲν φαίνεται ὁ δρόμος.

Ὁ ὑποκόμης μαθὼν ὅτι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἐξέτεινε τοὺς πόδας καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ὀχήματος ὡς ἐπὶ ἀνακλίντρου. Ὁ δὲ ἀμαξηλάτης ἐνόησεν ὅτι ἡ μετὰ τοῦ ταξειδιώτου συνομιλία τοῦ ἔληξεν.

— Χοῦ, Βιβί, δρόμο.

Καὶ ἠκούσθη αὖθις ὁ κρότος τοῦ μαστιγίου.

Ὁ ὑποκόμης ἐσκέπτετο ἔχων ἡμικλείστους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ναί ναί, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, καλῶς ἔπραξα μὴ ἀναχωρήσας, καλὴ ἔμπνευσις μοὶ ἤλθεν. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὁ βλάξ αὐτός, ὅστις κτυπᾷ τὸ μαστιγίόν του θὰ μοὶ εἶδε πολυτίμους πληροφορίες, μολονότι δὲν περιέμενα τοιαύτην ἀνακάλυψιν. Καὶ πάλιν ἀπίστευτος συγκυρία τῆς τύχης με βροθεῖ.

»Λοιπὸν εἰς τὴν Κορδελιέρην, εἰς ἐκεί-

νην τὴν καλύβην, ἱκανὴν τὸ πολὺ εἰς κατοικίαν οἰκογενείας γλαυκῶν, κατέφυγε καὶ κρύπτεται μετὰ τῆς θυγατρὸς του. Τώρα καταλαμβάνω διατὶ ἀπὸ δεκαπέντε καὶ ἐπείκεινα ἐτῶν δὲν ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ... Δὲν ἐσκεπτόμην πλέον αὐτόν, τὸν ἐλησμόνησα καὶ τὸν ἐθεώρουν νεκρόν· καὶ ὅμως τὸν ἀνεγνώρισα παρευθὺς, ἀδιστακτως, καὶ ἀμέσως τὸ αἷμά μου ἤρχιζε νὰ βράζῃ εἰς τὰς φλέβας μου. Παράδοξον καὶ μετὰ παρέλευσιν τόσου χρόνου ἀναγεννᾶται τὸ παλαιὸν μῖσός μου καὶ εἰσέτι ἔχω τὴν αὐτὴν ἐκδικήσεως οἴψαν !...

Καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐμόρφωσαν ὑπὸ φρικτοῦ μειδιάματος.

Ἡ φαντασία του ἐνήργει καὶ, γόνιμος πάντοτε εἰς τὸ κακόν, ἐζήτει τὸ μέσον νὰ πληρῇ σκληρῶς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς Κορδελιέρης.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραψαν.

— Ἡ ἐκδικησίς μου θὰ ἦναι μεγαλοπρεπής ! ἐψιθύρισε.

Καταχθόνιον σχέδιον ἐκυφορεῖτο ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ.

— ὦ ! ναί, ἐπανελάβε, μισῶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Τί δὲ θὰ ἐπραττον διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ ὑποφέρῃ ; Ἄ ! ἄ ! οὐδόλως ὑποπτεύει ὅτι τὸν ἀνεκάλυψα καὶ ὅτι ἀσχολοῦμαι δι' αὐτόν τώρα. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι ἐσθέσθη τὸ μῖσός μου, δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι καὶ πάλιν ἐτοιμάζομαι νὰ τὸν ἐκδικηθῶ ! Θὰ κρυβῶ ἐν τῇ σκοτίᾳ ὅπως δυνηθῶ νὰ πληρῶ αὐτόν ἀσφαλέστερον· θέλω τὴν φροῶν αὐτὴν νὰ πέσῃ καταβεβλημένος ὑπὸ τὸ τραῦμα τὸ ὁποῖον θὰ τῷ καταφέρω.

Καὶ ταῦτα σκεπτόμενος ὁ ὑποκόμης Σανζὰν ἀνεπόλει τὸν Ἀδριανὸν Βερβεῖν, ὃν ἤθελε νὰ προσελκύσῃ εἰς τὰ ἐκδικητικὰ του σχέδια. Ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθε καὶ εἰς ταύτην προσεκολλήθη ἐπιμόνως διανοούμενος τί νὰ ἐπινοήσῃ σχέδιον, ἀναπτύσσων αὐτὸ κατὰ νοῦν καὶ πάντα ἐξετάζων συνδυασμόν, διέγραψε δὲ καὶ τὸ πρόσωπον ὅπερ θὰ παρίστα ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἐν τῷ παρασκευαζομένῳ δράματι.

Ὁ ὑποκόμης Σανζὰν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας κυλινδῶντο ἐν τῷ στρεβίῳ τῆς παρισιανῆς ζωῆς εἶχεν ἀποκτήσει, πάντοτε ὅμως ἐπὶ ζημίᾳ του, μεγάλην πείραν. Ἐγνώριζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ πάντοτε ἐγίνωσκε νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ ἐλαττώματα αὐτῶν ὡς καὶ τὰ προτερήματα· αἰετοπετοῦ δὲ ἐκαρπούτο ὠφέλειαν τινὰ ἐκ τῶν ἀδυναμιῶν τῶν φίλων του.

Δὲν ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸν σκοπόν. ὃν ἐπέδωκεν ὁ Ἀδριανός, καὶ τὸν λόγον δι' ὃν ἔμεινεν οὗτος ἐν Σιρκούρ ἐγίνωσκε καλλίστα, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἐνόμισε καλὸν νὰ τῷ ἀποκρύψῃ, ἐκεῖνος τὸ ἐμάντευσε.

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν :

— Ἡ περιεργία του καὶ αἱ συνέπειαι τῆς θὰ ἐξυπηρετήσῃσι θαυμασίως τὰ σχέδιά μου.

Οὐδόλως ἐσκέπτετο ἔάν ἡδύνατο ἀπολύτως νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῆς εὐπειθείας τοῦ νεαροῦ μαρκησίου. Ὁ Ἀδριανὸς ἦτο νέος ἐνθουσιώδης, ρωμαντικός, ἐρωτόληπτος, εὐερέθιστος καὶ ἐπιμόνος εἰς τὰς ἰδέας του, εὐθὺς δ' ὡς ἤθελε ριφθῇ εἰς ριψοκίνδυνον ἐπιχείρησιν, ἔπρεπε, μεθ' ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συνέ-

βαινε, νὰ διεξαγάγῃ αὐτὴν μέχρι τέλους. Ὁ ὑποκόμης Σανζὰν εἶχε σπουδάζει ἐπὶ μακρὸν τὸν χαρακτήρα τοῦ Ἀδριανοῦ, ἐγνώριζε τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἔπειτα ἐγίνωσκεν ἐπίσης καὶ τίνα νὰ θίξῃ προσφιλεῖ τοῦ νέου χορδῇ.

Ἄλλως δὲ προσεῖχε μεγάλως οὐ μόνον νὰ μὴ καταστήσῃ γνωστὰ εἰς τὸν Ἀδριανὸν τὰ σχέδιά του, ἀλλὰ μηδὲ νὰ δώσῃ ἀφορμήν, ὥστε νὰ τὰ μαντεύσῃ, διότι θὰ ἐξηγείζεν ἐναντίον του τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ, ὡς τιμίου νέου, καὶ θὰ ἐξηγείρετο τότε κατ' αὐτοῦ ἡ συνείδησίς του.

Ὁ ὑποκόμης δὲν ἡδύνατο νὰ ἐνεργήσῃ μόνος, εἶχεν ἀνάγκην ὀργάνου τινός, καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας ὄργανόν του ἔπρεπε νὰ χρησιμεύσῃ ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν.

ΛΑ'

Ὁ ὑποκόμης καὶ ὁ μαρκήσιος.

Ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἀπομακρυνθεὶς τῆς Κορδελιέρης, κατεβιβρώσκειτο ὑπὸ μεγάλῃς ἐσωτερικῆς ταραχῆς, ἐπανεῖλθε δὲ βραδέως εἰς Σαμπινέλ, παραδεδομένος εἰς θλιβεράς σκέψεις.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ χωρίου ἐσήμεινε τὴν ὀρόδην, ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Χρυσοῦ Λέοντος», χωρὶς δὲ μηδὲν νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν κυρίαν Βερναρδίνου, ἥτις ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς, καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ, διήλθε τὴν αἴθουσαν, προτιθέμενος ν' ἀποχωρήσῃ ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ νὰ κλεισθῇ ἐν αὐτῷ.

Δὲν θὰ φάγετε, κύριε ; τῷ εἶπεν ἡ ξενοδόχος προχωρήσασα ὀλίγον πρὸς αὐτόν.

— Συγχωρήσατέ με, κυρία, ἀπεκρίθη στρέψας τὸ πρόσωπον, δὲν τὸ ἐσκέφην.

— Ὁ κύριος φαίνεται ἀφρημένος.

— Ναί, εἶμαι ὀλίγον.

— Μήπως σὰς συνέβηκε ἀπόψε κλινὴν δυσάρεστον ;

— Καθόλου.

— Δόξα σοι ὁ Θεός !

Ὁ Ἀδριανὸς ἐνόησεν ὅτι ἡ κυρία Βερναρδίνου ἐμειδία κρυφίως.

— Μήπως ἔχετε νὰ μοὶ εἰπῇτε τίποτε ; τὴν ἠρώτησεν.

Τὸ μειδίαμα τῆς ξενοδόχου ἐγένετο ἐκφραστικώτερον.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη, ἔχω κάτι νὰ σὰς εἶπω.

— Λοιπὸν σὰς ἀκούω, λέγετε.

— Κἀποιοι σὰς περιμένει ἐδῶ.

— Κἀποιοι μὲ περιμένει, ὑπέλαβεν, ἐμὲ ;

— Ἐνας κύριος, φίλος σας.

— Ὁ Ἀδριανὸς συνωφρυνώθη.

— Ναί, ναί, ἤξεύρω, ἐνθυμοῦμαι, ὑπέλαβεν.

Καὶ προσέθηκε καθ' ἑαυτόν :

— Δὲν τὸν ἐσκεπτόμην.

— Εἶναι ὀλίγη ὥρα ὅπου ἔφθασεν ὁ φίλος σας, ἐπανελάβεν ἡ κυρία Βερναρδίνου, ζητώντάς σας καὶ ὅταν ἔμαθεν ὅτι κατοικεῖτε ἐδῶ, κατευχαριστήθηκε καὶ μ' ἐζήτησεν ἀμέσως δωμάτιον διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἐδῶ τοῦ ἔδωσα ἐν εἰς τὸ πρῶτον πατωμα,

τὸ ὅποιον εἶναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα δωμάτια μας, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας. Ἐπειδὴ ὁ φίλος σας ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἤρχεσθε ἀπόψε μὲ καλὴν ὄρεξιν, μὲ διέταξε νὰ σὰς ἐτοιμάσω καλὸν φαγητόν· ἔκαμα λοιπὸν ὅ,τι εἰμποροῦσα καὶ πιστεύω ὅτι θὰ μείνετε εὐχαριστημένοι. Θὰ δειπνήσετε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φίλου σας, κύριε, ἔλατε.

— Ὁ φίλος μου ἔδειξε βέβαια πολὺ καλὴν διάθεσιν, ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανός, ἀλλὰ δὲν θὰ τιμῆσω ἀπόψε τὰ φαγητά σας, διότι δὲν πεινῶ.

— Ἡ ὄρεξις ἔρχεται τρώγοντας, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, ἐνῶ ἤναπτε κηρίον· μολοντί δὲν εἶχεν εἰς τὴν ἀγορὰν σήμερον κυνῆγι, ἐγὼ ὅμως σὰς εὐρήκα δύο πέρδικαις, ταῖς ὁποίαις ἔχω εἰς τὴν σουβλά. Ἐλάτε, κύριε.

Καὶ ἐξεληθόντες τῆς αἰθούσης, ἀνέβησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Κύριε, ὁ φίλος σας, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βερναρδίνου, κρούουσα δις τὴν θύρην. Ἀμέσως δ' ἠνεώγη ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

— Τέλος πάντων, ἀνέκραξε περιχαρῆς.

Καὶ λαβὼν τὸν μαρκήσιον ἀπὸ τῶν χειρῶν ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Θὰ σὰς φέρω ἀμέσως τὸ φαγητόν σας, ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος, ἥτις κατέβη ἐν τάχει τὴν κλίμακα.

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἐπανέλαθεν ὁ ὑποκόμης, καὶ ἐὰν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχομεν νὰ ἴδωμεν ἀλλήλους, πάλιν δὲν θὰ ἡσθάνομεν τόσην χαράν, ὅσην τώρα.

— Οἱ λόγοι σας εἶναι πολὺ κολακευτικοὶ δι' ἐμέ, ἀπεκρίθη ὁ νέος ὑπομειδῶν.

— Γνωρίζεις ὅτι ἡ πρὸς σέ φιλία μου εἶναι εἰλικρινής.

— Ναί, καὶ ἡξέυρεις ἐπίσης ὅτι καὶ ἐγὼ ἀνταποκρίνομαι εἰλικρινῶς.

— Τὴν φιλίαν καθιστᾷ πολῦτιμον, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἡ σπανιότης τῶν ἀληθῶν φίλων.

— Τὸ αὐτὸ κ' ἐγὼ φρονῶ, Σανζάκ.

— Εἰπέ μοι, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, δὲν ἀπορεῖς νὰ μὲ βλέπης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο;

— Ὁχι, σὲ ἐπερίμενα.

— Μ' ἐπερίμενες;

— Ναί.

— Δὲν ἐξηγεῖσαι ὀλίγον;

— Δὲν σοὶ εἶπαν λοιπὸν ἐδῶ, ὅτι μετέβην σήμερον εἰς Σιρκούρ;

— Φίλε μου, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ξενοδοχείου τούτου εἶναι ἐχέμυθοι, δὲν φοβεῖσαι δὲ μὴ προσδώσουν τὰ μυστικά σου, ἐὰν ἔχης ταῦτα. Τώρα ὅτε μανθάνω ὅτι σήμερον μετέβης εἰς Σιρκούρ, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Ὁ Γάστων θὰ σοὶ εἴπῃ βέβαια ὅτι ἐπέστρεψα εἰς τὴν ἑπαυλίν των καὶ ὅτι χθὲς πάλιν ἀνεχώρησα μὲ τὴν πρόφασιν ἐκδρομῆς. Καὶ δὲν εἶπα διόλου εἰς τὸν φίλον μας ὅτι ἐμελλόν νὰ σ' ἐνταμώσω, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε πολὺ ὀξυδερκής, θὰ τὸ ἐνόησε. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὰ εἰπούμεν, καὶ θὰ σοὶ εἴπω καὶ ἐγὼ διατί ἦλθον νὰ σέ ζητήσω εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἀντὶ νὰ ὑπάγω ἄλλου.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ μοὶ τὸ εἴπῃς, διότι τὸ ἡξέυρω.

— Πῶς τὸ λέγεις αὐτό, Ἀδριανέ! Μήπως εἶσαι θυμωμένος μαζὶ μου;

— Καθόλου.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός. Καὶ ὅμως φαίνεσαι σκεπτικός καὶ δυσηρεστημένος.

— Ἀπλὴ κακοδιαθεσία, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἀναμιγνύεσαι, Σανζάκ.

— Ἀληθῶς;

— Σοὶ τὸ ἔρρίζομαι.

— Ἡσυχάσα τώρα. Νὰ σοὶ εἴπω, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἀδίκως θὰ ἐθύμωνες μαζὶ μου. Πρὸ ὀλίγου, ἅμα ἐμβήκης μέσα, παρετήρησα ὅτι καὶ εἶχες, κάποιαν στενοχωρίαν· εἶδα ὅτι ἦσο ὠχρὸς καὶ ὅτι εἶχες τὰ χαρακτηριστικὰ συνεσταλμένα. Δι' αὐτὸ βεβαίως θὰ ὑπάρχει μία αἰτία. Ὑπάρχουσι προτάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ φίλος φαίνεται χρήσιμος· ἐὰν λοιπὸν ἔχῃς ἀνάγκην συμβουλῆς ἢ βοήθειας, Ἀδριανέ, ἡξέυρεις ὅτι δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῇς εἰς ἐμέ.

— Ὡ! τὸ ἡξέυρω, ἀλλὰ...

— Σιωπῇ, διέκοψεν αὐτὸν ὁ ὑποκόμης, φέρουν τὸ φαγητόν μας, μετ' ὀλίγον ἐπαναλαμβάνομεν τὴν συνομιλίαν μας.

Ἡ θύρα ἠνοιχθή, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ ὑπρέτρια τοῦ ξενοδοχείου καὶ παρέθηκεν ἐπὶ στοργγύλης τραπέζης, ἐπεστρωμένης διὰ λευκωτάτου τραπεζομανδύλου, τὸν ἀχνίζοντα ζωμόν.

Ὁ Σανζάκ καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

— Ἐχω φοβεράν ὄρεξιν, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, καὶ σύ, Ἀδριανέ;

— Ἐκάθησα εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ μὴ σέ δυσαρστήσω, ἀλλὰ δὲν θὰ φάγω πολὺ, διότι δὲν πεινῶ.

— Χμ! χμ! αὐτὸ εἶναι σημεῖον.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, δύο πράγματα μόνον γνωρίζω, τὰ ὅποια δύνανται ν' ἀφαιρέσουν τὴν ὄρεξιν: τὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἀσθένειαν.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός δὲν εἶμαι ἀσθενής.

— Λοιπὸν εἶσαι ἐρωτευμένος.

Ὁ νέος δὲν ἀπεκρίθη, ὁ ὑποκόμης ἐνόμισε καλὸν νὰ σεβασθῇ τὴν σιωπὴν τοῦ μαρκησίου, ἀλλὰ παρετήρησεν αὐτὸν λοζῶς μειδιάσας μειδίαμα ἀμφίβολον.

Τὸ φαγητόν παρετέθη ταχέως, ἐν διαστήματι δὲ ὀλιγωτέρῳ τῆς ἡμισείας ὥρας ἔληξεν. Ὁ Ἀδριανὸς ἔλαβε μόνον ὀλίγον ζωμόν καὶ μικρὸν τεμάχιον πέρδικας, ἐνῶ ὁ ὑποκόμης ἔφαγε λαίμαργως, ἐξ οὗ ἠδυνάτο τις νὰ ὑποθέσῃ ὅτι κακῶς ἐδείκνυσε τὴν προτερὰν, κακῶς δὲ καὶ τὴν πρωτὰν ἡρίστησεν.

Ἡ ὑπρέτρια κομίσασα τὸν καφὲν ἀπεχώρησεν, ὁ δὲ Σανζάκ προσήνεγκε τῷ Ἀδριανῷ σιγάρον καὶ ἐκάπνισαν ἀμφότεροι.

— Τώρα, εἶπεν, ὁ κόμης δὲν ἔχομεν πλέον κἀνένα νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ, δυνάμεθα λοιπὸν νὰ συνομιλήσωμεν ἐν ἀνέσει. Ἐχεις βεβαίως σπουδαῖα νὰ μοὶ ἀνακινώσῃς.

Ὁ μαρκήσιος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— ἡξέυρεις, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ὅτι εἶσαι πολὺ σκυθρωπός; ἐπανέλαθεν ὁ Σανζάκ. Διὰ νὰ πεισθῇ τις ὅτι ἔχεις ἀνησυχίαν καὶ μεγάλας φροντίδας, ἀρκεῖ νὰ σέ παρατηρήσῃ. Ἐλα, τί ἔχεις; τί σοὶ συνέβη;

— Σανζάκ, συγχώρησόν με νὰ σιωπήσω.

— Ἀφοῦ ἔχει οὕτω εἶναι σπουδαιότερον, σεβαστώτερον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὲ βασανίζει

ἢ ὅσον ἐγὼ σκέπτομαι. Ἐννοῶ, ὑπάρχει μυστήριον, τὸ ὅποιον θέλεις νὰ φυλάξῃς.

Ὁ νέος ἐστέναξεν.

— Ὡ! ὦ! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης, ὁ στεναγμός, αὐτὸς μοὶ λέγει πολλά, Ἀδριανέ, μήπως δὲν μὲ θεωρεῖς ἀντάξιον τῆς ἐμπιστοσύνης σου;

— Ὁχι, σὲ θεωρῶ, ἀλλὰ...

— Δὲν θέλεις νὰ μοὶ εἴπῃς τὴν αἰτίαν τῆς μελαγχολίας σου;

— Σανζάκ, ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ ἄλλων.

— Ἐστω, περὶ τίνος θέλεις νὰ ὁμιλήσωμεν;

— Διατί ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Παρισίους, ὡς εἶχες ἀποφασίσει, ἔπανηλθες εἰς Σιρκούρ;

— Ἐπειδὴ εἶμαι ὀλιγωτέρων σου ἐχέμυθος, φίλε μου, θὰ σοὶ ἀποκριθῶ, ἀλλὰ σοὶ προλέγω ὅτι κατ' ἀνάγκην θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον φαίνεσαι ὅτι ἐπιθυμεῖς ν' ἀπομακρύνῃς ἀπὸ τὴν συνομιλίαν μας. Ἐξ αἰτίας σου ἐπανῆλθον εἰς Σιρκούρ μεταβαλὼν ἰδέαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέβαινον τῆς ἀμαξοστοιχίας.

— Ὡ!

— Ἐὰν δὲν μὲ πιστεύῃς, σημαίνει ὅτι ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς φιλίας μου. Ἄλλως ζήτησον... Ποῖον ἄλλον λόγον δύνασαι νὰ εὔρῃς; οὐδένα, δὲν εἶναι οὕτω;

— Ἀληθῶς.

— Ἀπεχωρίσθην ἀπὸ σοῦ μετὰ λύπης, ἄλλως δὲ ἐπειδὴ οὐδεμίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν εἶχον διὰ νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους, δὲν ἠδυνήθην ν' ἀναχωρήσω μόνος. Σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, Ἀδριανέ, μόνη ἡ πρὸς σέ φιλία μου μ' ἔφερεν εἰς Σιρκούρ.

Ὁ μαρκήσιος ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν τοῦ ὑποκόμης, ἦν οὗτος τῷ ἔτεινεν.

Ὁ ὑποκόμης ἐπανέλαβε μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν:

— Περιττὸν νὰ εἴπω ὅτι ἐλυπήθην, διότι δὲν σὲ εὔρον εἰς τὴν ἑπαυλιν· ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τὸ ἐσπέρας, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου καὶ ἔχαιρον ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἡσθάνεσθ· ἔφθασεν ὅμως ἡ νύξ καὶ ὁ Ἀδριανὸς δὲν ἐφαίνετο καὶ δὲν σοὶ τὸ ἀποκρύπτω ὅτι ἀνησύχησα πολὺ, διότι ὁ Γάστων, ὁ ὁποῖος ἐγνωρίζε βεβαίως ὅτι δὲν ἐπέστρεψας, δὲν ἠθέλησε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ. Ἐν συντόμῳ ἐπέφασα μίαν νύκτα πολὺ ἄσχημον, ἔτρεμον μήπως σοὺ συνέβη φοβερὸν δυστύχημα, τὰ ὅποια συμβαίνουσιν συχνότατα ἐν καιρῷ κυνηγεσίας.

»Τὴν ἐπομένην ὁ Γάστων ἔλαβεν ἐπιστολὴν σου καὶ τότε καθυσύχασα, ὡς καὶ ὁ Δελιμάνς, ὁ ὁποῖος συνεμερίζετο τὴν ἀνησυχίαν μου. Φυσικῶς, ἔλεγον καθ' ἑαυτόν, ποῖα ἄρα γε σπουδαῖα ὑπόθεσις ἠδύνάτο νὰ σέ κρατῇ μακρὰν τοῦ Σιρκούρ; ἠρώτησα τὸν Γάστων, ἀλλ' ἀπήντησε δι' ὑπερφυχῶν εἰς πᾶσάν μου ἐρώτησιν. Αἰφνης ἐνεθυμήθην τὴν νεαράν καὶ ἠδέϊαν ἐκείνην φωνήν, τὸ ἔσσμα ἐκεῖνο, τοὺς λυγμούς, τοὺς ὁποίους ἡκούσαμεν ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς Κορδελιέρης· ἐνεθυμήθην ἐπίσης τὴν συγκίνησιν σου καὶ τὴν πρόθεσιν σου ν' ἀναρριχήθῃς εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου διὰ νὰ ἴδῃς τὴν αἰοδόν, καὶ ἡξέυρω πλέον ποῦ νὰ βασισθῶ. Μὰ τὴν τὴν ἀλήθειαν, εἶπον καθ' ἑαυτόν, ὁ φίλος

μου μαρκήσιος Βερβεΐν κατὰ ζητεῖ, ἐπειδὴ σὲ γνωρίζω, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, καὶ γνωρίζω ὅτι ἔχεις ζωηράν τὴν φαντασίαν.

»Τέλος ἐπειδὴ δὲν σ' ἐβλεπον νὰ ἐπιστρέφῃς εἰς Σιρκούρ, ἐβρύνθησαν νὰ περιμένω καὶ ἀπεφάσισα χθὲς αἴφνης νὰ ἔλθω, καὶ ἐπειδὴ δὲν σὲ εὗρον ἐν Λογκιγιόν, ὅπου ἐκοιμήθη τὴν παρελθούσαν νύκτα, ἦλθον εἰς Σαμπινέλ, βέβαιος ὅτι θὰ ἦσο ἐδῶ.

»Λοιπὸν, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, ἐνεκα τῆς πρὸς σὲ φιλίας μου, ἀνεχώρησα χθὲς ἐκ τῆς ἐπαύλειος καὶ ἦλθον νὰ σὲ εὕρω εἰς Σαμπινέλ.

»Ἴσως νομίζεις, ὅτι ἐπειδὴ ἐνόησα τὴν αἰτίαν, ἣ ὅποια σὲ κρατεῖ ἐδῶ, ἦτο περιττὸν καὶ νὰ ἔλθω. Μπᾶ! δὲν πιστεύω νὰ μ' ἐπιπλήξῃς δι' αὐτό, διότι τὰ πάντα ἐπιτρέπονται εἰς τὴν φιλίαν. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν ὅτι ἡδυνάμην νὰ σ' ἐνοχλήσω. Ὡ! θὰ ἤμην ἀπαρηγόρητος, ἐὰν μ' ἐθεώρῃς ὀχληρόν. Ὁχι, ὀχι! δὲν ἦλθα ἐδῶ, διὰ νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὰ σχέδιά σου, καθόλου! ὅταν ἀνεχώρουν ἀπὸ τὸ Σιρκούρ, ἐν μόνον ἐσκέφθην καὶ εἶπον καθ' ἑαυτόν: «Πιθανὸν ὅ Ἀδριανὸς νὰ ἔχῃ τῶρα τὴν ἀνάγκην μου, τῶν συμβουλῶν μου», τῶρα, δέ, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, προσθέτω, εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου, θέτω δὲ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου τὴν φιλίαν μου καὶ τὴν ἀφοσίωσίν μου».

— Ἀγαπητὲ Σανζάκ, ἀπεκρίθη ὁ μαρκήσιος, σὲ εὐχαριστῶ, μολονότι ἀπορῶ εἰς-ἐτι ὀλίγον δι' ὅσα ἐπραξες ὡς ἐκ τῆς πρὸς με φιλίας σου! ὀχι, δὲν εἶσαι ἐνοχλητικός, σοὶ λέγω δὲ μάλιστα ὅτι λογιζομαι εὐτυχής, βλέπων σε ἐνταῦθα. Ἐπειδὴ εἶσαι ἀφωσιωμένος πρὸς τοὺς φίλους σου, γνωρίζω ὅτι, εὐκαιρίᾳ δοθείσης, ἡδυνάμην νὰ βασι-σθῶ εἰς σέ.

— Βέβαια, βέβαια.

— Ἐχεις μεγάλην πείραν, Σανζάκ, καὶ δὲν ἀποκρούω τὰς συμβουλὰς σου, ἀλλὰ σήμερον δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην των.

— Ἐστὼ! Ἀλλ' ἡ μελαγχολία σου, τὴν ὅποιαν δὲν κατορθοῖς νὰ ἐξαλείψῃς, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας σου, σημαίνει ὅτι κατὰ σὲ βασιανίζει, ὅτι ἰδέα τις σ' ἐνοχλεῖ.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Ἐμύμιζον πάντοτε ὅτι ἀνακουφίζεται τις ἐμπιστευόμενος τὴν λύπην του εἰς φίλον. Ἐλα, διατί εἶσαι τόσον ἐπιφυλακτικός; Φοβεῖσαι μήπως δὲν δυνηθῶ νὰ σ' ἐνέσω ἢ μήπως φανῶ παρὰ πολὺ αὐστηρὸς κριτής;

— Ὁχι, σ' εὐρῆκα πάντοτε ἐπιεικῇ εἰς τὰς μωρίας τῶν φίλων σου.

— Αἶ, ἀγαπητὲ Ἀδριανέ, καὶ ἐγὼ εἶχα ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἕκαστα τρέλλαζ, εἶχα καὶ ἐγὼ τοὺς νεανικούς μου ἔρωτας. Πρὸ ὀλίγου ὠμίλεις περὶ τῆς πείρας μου, ναί, τὴν ἀπέκτησα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου μου. Καὶ ἀφοῦ ὑπῆρξα ἐπιεικὴς εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὀφείλω νὰ φανῶ ὁ αὐτὸς καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐλα, εἰπέ μου διατί θλίβεσαι; Τίς οἶδεν; ἴσως κατορθώσω νὰ σὲ χαροποιήσω καὶ νὰ φέρω τὸ μεῖδιμα εἰς τὰ χεῖλιά σου.

— Ἀγαπητὲ Σανζάκ, τόσῳ ποράδοξον εἶναι ὅ,τι μοὶ συμβαίνει...

— Εἰς λόγος περισσότερον λοιπὸν διὰ νὰ

ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ, ἔπειτα μήπως δὲν ἐμάντεσα τάχα κατὰ τι; Νομίζω δὲν ἦλθες νὰ κατοικήσῃς εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἀπλῶς διὰ νὰ τριγυρίζῃς τὸ πρῶν καὶ τὸ ἐσπέρως τοὺς τοίχους τῆς Κορδελιέρης; κατὰ ἄλλο καλλίτερον θὰ ἔχῃς εἰς τὸν νοῦν σου. Ἡ θύρα τῆς μυστηριώδους ἐκείνης κατοικίας θὰ σοὶ ἡνοιχθῇ, καὶ ἐπειδὴ εἶσαι κομψός, χαρίεις καὶ καλοκαμωμένος, θὰ σὲ ἐδέχθησαν ὡς ἐπρεπε. Θὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιεργία σου, διότι θὰ εἶδες τὴν αἰδόν. Εἶναι κόρη, αἶ;

— Ναί, κόρη.

— Δεκαεξ, δεκαεπτὰ ἐτῶν;

— Πῶς τὸ ἤξευρες;...

— Μαντεύω. Δὲν σὲ ἐρωτῶ, ἂν ἦναι ὠραία, διότι μαντεύω ἐπίσης ὅτι εἶναι ὠραιότατη, προσωποποιημένη χάρις, καταθέλγουσα μὲ τὸ μεῖδιμα, μὲ τὸ βλέμμα καὶ μὲ τὴν φωνήν.

— Ναί, τὰ ἔχει ὅλα αὐτά.

— Ἐπειδὴ δὲν μ' ἐρωτᾷς διατί ἐνόησα τόσον καλῶς, θὰ σοὶ τὸ εἴπω. Ἐννοῶ ὅτι ἡ κόρη αὕτη... πῶς ὀνομάζεται;

— Χρυσαιγῇ.

— Ἐννοῶ ὅτι ἡ δεσποινὴς Χρυσαιγῇ εἶναι χαρίεσσα, εὐειδής, θελκτική, νύμφη τέλος, διότι ἡδυνήθη νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν φίλον μου Ἀδριανόν καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν μέχρι τοῦδε ἄτρωτον καρδίαν του. Δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀπατῶμαι, ἐπληγώθῃς, ἔγειναι ἐρωτομανής, τὸ βλέμμα σου εἶναι ὑγρὸν ἐκ τῶν ἀτμῶν τοῦ ἔρωτος, ἀγαπᾷς τέλος τὴν κόρην, ἥτις κατοικεῖ ἐν Κορδελιέρῃ.

— Δὲν σοὶ τὸ ἀποκρύπτω, Σανζάκ, ναί, τὴν ἀγαπῶ!

[Ἐπεται συνέχεια]

Π.

ΗΤΟ Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΗΣ

Τὴν ὀνόμαζον Μαρίαν. ἦτο ἀπὸ τὰς φυσιογνωμίας ἐκείνας, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἀξιώσεις καλλονῆς, ἀλλ' αἵτινες καὶ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ ἀντιπαρέλθῃ τις πρὸ αὐτῶν, χωρὶς νὰ τὰς ἀξιώσῃ τοῦλάχιστον τρυφεροῦ τινος βλέμματος, βλέμματος, ὅπερ δυσκόλως δύναται τις νὰ ἀποσύρῃ ἀτιμωρητί. Συνήθως αἱ φυσιογνωμίαι αὗται ἔχουσιν τι τὸ γοητευτικόν, ὅφ' οὗ καταλαμβάνεται τις, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, διὰ τοῦτο δὲ εἶναι καὶ αἱ ἐπικινδυνωδέστεραι πασῶν ἀτενίζει τις αὐτάς, χωρὶς νὰ σκέπτεται τὸν ὑπάρχοντα κίνδυνον.

Καθ' ἑκάστην ἐσπέραν μετέβαινεν εἰς περιπάτον, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς Γαλλίδος. Ἦτο δεκαεπταετής περίπου, εἰς ἣν ἡλικίαν δηλαδὴ διαθλίπει τις συγχρόνως τὸ παιδίον καὶ τὴν γυναῖκα· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν γαλανοὶ καὶ μεγάλοι, πρᾶγμα σπάνιον· τὰ ἄλλα δὲ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς οὐδὲν τὸ ἔκτακτον ἐδείκνυσεν· τὸ ἀνάστημα τῆς ἦτο ὑψηλόν, τὸ βᾶδισμά τῆς ἦτο ἀκανόνιστον, ἐφαίνετο δὲ πάντοτε ὡς ὑπὸ κόπου κατεχομένη· τὸ ὕψος τῆς ἐν γένει ἐδήλου σοβαρότητα ὅλως ἀσυνήθη εἰς δεκαεπταετίδα νεανίδα· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀπέφευγε

τὰ ὄμματα τῶν παρατηρούντων αὐτήν, τὸ δὲ ρεμβῶδες βλέμμα τῆς περιεπλανᾶτο τῆδε κἀκεῖσε, χωρὶς οὐδέποτε νὰ παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς οὐδέν.

Μάτην ἐζήτησα πολλάκις νὰ ἀποσπάσω τὴν προσοχήν τῆς, νὰ ἐπισύρω τὸ βλέμμα τῆς, μῆνες ὁλόκληροι παρῆλθον χωρὶς καὶ νὰ κατορθώσω οὔτε μιᾶς καὶ μόνης ματιᾶς τῆς ν' ἀξιώθω, μολονότι καθ' ἑκάστην μετὰ προσοχῆς τὴν παρατήρουν, πολλάκις δὲ καὶ ἡκολούθουν αὐτήν μέχρι τῆς οἰκίας τῆς.

Ὁ χρόνος παρήρχετο, αἱ ἡμέραι διεδέχοντο ἀλλήλας, χωρὶς οὐδὲν νὰ κατορθώσω, ὅπως ἔλθω εἰς συνεννόησιν τινα μετ' αὐτῆς· δὲν ἀπηλπίζομην ὅμως, οἱ ἐρώμενοι τινὲς δυσκόλως ἀπελπίζονται· ἀνέμενον νὰ εὕρω κατάλληλον εὐκαιρίαν, ὅπως τῇ ἐκφράσω τὰ αἰσθήματά μου, ἀλλὰ μέχρις οὗτο εὕρω τοιαύτην, ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἀγαπῶ ἰδανικῶς. Τὴν ἀνέμενον ἐν τῷ συνῆθει τόπῳ τοῦ περιπάτου καὶ ἠρκοῦμην νὰ τὴν βλέπω βαδίζουσαν μὲ τὸ ἀκανόνιστον ἐκείνο καὶ βραδὺ βᾶδισμά τῆς, νῆχαριστοῦμην νὰ τὴν βλέπω οὕτω καὶ οὐδὲν περισσότερον, καὶ ἐκείνη ἐφαίνετο εὐχαριστημένη νὰ τὴν παρατηροῦν χωρὶς νὰ παρατηρῇ, τοιοῦτοτρόπως δὲ συνενοήθημεν διὰ τῆς φαντασίας.

Τὸ ὄνομά τῆς τὸ ἠγνόουν, ἀλλὰ μοὶ ἦτο καὶ περιττόν, τῇ εἶδον ὅποιονδήποτε ὄνομα μοὶ ἤρεσκεν, Ἐλένη, Μαρία, Εὐγενία, μοὶ ἦτο ἀδιάφορον, μήπως ἐπρόκειτο νὰ τὴν φωνάζω διὰ τοῦ ὀνόματός τῆς, ὥστε νὰ μοὶ εἶνε ἀναγκαῖον;

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρῆλθεν ὁλόκληρον ἔτος, οὐδεμίᾳ μεταβολῇ, οὐδὲν πρὸς τὰ πρόσω βῆμα. Ἡμέραν τινα ὅμως, κατὰ τὴν συνῆθη ὥραν τοῦ περιπάτου, δὲν τὴν βλέπω οὐδαμοῦ· ἀπέδωκα τὸ πρᾶγμα εἰς τυχαῖον συμβάν, χωρὶς νὰ δώσω καὶ τόσῃ προσοχήν, ἀλλὰ τὴν ἐπισύσας, τὴν μεθεπομένην, τὸ αὐτό ὁλόκληρον τέλος ἐβδόμας παρῆλθε, χωρὶς νὰ φαίνεται ἐν τῷ περιπάτῳ. Κατ' ἀρχὰς ἀπέδωκα τὸ πρᾶγμα εἰς μικράν ἀποδημίαν, ἀλλὰ δὲν ἤργησα νὰ μάθω ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαιότερου πράγματος.

Διερχόμενος ἐσπέραν τινα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς, παρατηρῶ φῶς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, πρᾶγμα, ὅπερ οὐδέποτε εἶχον παρατηρήσει ἄλλοτε· ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἦτο ἀσθενής. Οἱ ἀγαπῶντες πάντοτε ὑποθέτουν μύριους κινδύνους διὰ τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον, καὶ ἐγὼ παρατηρήσας ὅτι ἀπὸ μιᾶς ἐβδόμαδος δὲν ἐφαίνετο οὐδαμῶς, βλέπων δὲ καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ἐσχημάτισα τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο ἀσθενής· τὸ πρᾶγμα τοῦλάχιστον ἐφαίνετο ἀπλούστατον, καὶ ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἐξηγώμεν ἐκ πρώτης ὄψεως τὰ πρᾶγματα, συνήθως οὐδὲν ὀφείτως ζητούμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς αὐτά.

Τρεῖς παρῆλθον ἡμέραι, ἀφότου ἐπίστευον ὅτι ἦτο ἀσθενής, καὶ κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας διερχόμην πάντοτε τῆς οἰκίας τῆς, ἀναμένων νὰ εὕρω εὐκαιρίαν ὅπως πληροφρηθῶ περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς, κατὰ τὴν τρίτην δὲ ἡμέραν, περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἐσπέρας, διερχόμενος κατὰ τὸ συνήθες τῆς οἰκίας τῆς τυχαίως, κατάρθωσα νὰ μάθω πᾶν ὅ,τι μετὰ τῆς ἀνυπομονησίας ἀνέμενον.